

В ДОРОЗІ — «ПРОЖЕКТОРИСТИ»

На вулиці Леніна в Новоукраїні з'явився свіжий номер «Комсомольського прожектора». В ньому розповідається про другий жинвний рейд - перевірку виконання токів та авто-транспорту. Комсомольські активісти побували в 32 господарства району. З'ясували, що в більшості колгоспів по-господарському зберігають урожай. А от в колгоспі імені Горького погано пильнують за зерном на токах, а в колгоспі ім. Кутузова комбайнера М. Упиренка застали на робочому місці нетверезим.

Цих та інших безгосподарників різко критикує «Комсомольський прожектор».

Підсумки рейду було обговорено з ватажками первинних комсомольських організацій району.

НА ВСЕСОЮЗНИЙ ЗЛІТ

27 липня в Ленінграді відкривається III зліт учасників Всесоюзного походу молоді по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. В їх числі будуть і п'ять юних патріотів з Кіровоградщини. Така честь випала олександрійцям: міська комсомольська організація виїшла переможцем обласного походу.

Поруч із землею Бреста, Одеси, Севастополя ляже в Ленінграді і земля з Чорного лісу, яку везуть з собою олександрійці. Вони взяли також подарунки, сувеніри, альбом з фотографіями походу.

Вчора учасники зльоту виїхали до Києва, а звідти — до Ленінграда. Ось вони: Володимир Корсунський — слюсар електромеханічного заводу, Надія Куртова — інструментальниця цього ж заводу, Світлана Фажеч, Валентина Ярова та Віктор Баженич — учні середньої школи № 6.

Здрастуй, ЛЕНІНГРАД!

У місті Леніна зійдуться шляхи представників майже 120 країн — юнаків і дівчат, які відгукнулись на ідею міжнародної зустрічі «Жовтень і молодість». Сюди ж, до берегів Невги, на третій Всесоюзний зліт переможців молодіжних походів по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу прямиують зараз посланці всіх союзних республік і багатьох міст країни.

Цим двом великим святам юності, які проводяться на ознаменування 50-річчя Великого Жовтня, була присвячена прес-конференція, проведена 20 липня ЦК ВЛКСМ і Комітетом молодіжних організацій СРСР.

Голова центрального штабу походу, двічі Герой Радянського Союзу, Маршал Радянського Союзу І. С. Конев розповів про наступний зліт переможців, відкрити який намічено 27 липня запаленням перед будинком штабу Жовтнево-

Молодий Колосок

Орган Кіровоградського обкому АКМУ

Рік видання VIII

№ 87 (787)

Неділя, 23 липня 1967 р.

Ціна 2 коп.

ЦІНА КОЛОСКА

Колоски самотньо лежали на пожовтілій стерні. Іван Марченко бережно підняв їх, сердито кинув у живильну камеру комбайна.

— Ось, бачиш, Льоню, — звернувся комбайнер до свого помічника комсомольця Вернидуба. — Говоримо про кожне зернятко, а губимо цілі пучки стебел.

І двоє схилилися над підбирачем комбайна.

— Розумієш, — знову мовив старший, — треба якось краще змонтувати на комбайні механізм для підбирання колосків.

Леонід, який жниве перший рік, не зовсім зрозумів, про що веде мову Марченко, але уважно дослухався до тих слів. А Іван продовжував:

— Вітровий щит жатки нашити треба... Це раз. Стебла не будуть випадати. По-друге, щоб не розсипались зерна, на

навіс підбирача прикрутимо щитки. Потретье, в молотарці доavimo бляшаний фарух. І тоді втратам — зась! Зрозумів, хлопче?

Марченко витер руки від солідолу, ще раз обдивився машину, якось недбало і, здавалось, трохи зверхньо кинув Леоніду:

— Ось що... Ти тут керуй, а я швиденько з механіком пораджуся.

... Тоді жінці з колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Добровеличківського району робили тільки пробний виїзд в поле, а зараз Іван Марченко разом зі своїм помічником Леонідом Вернидубом — молодим, тямущим хлопцем, жнивуть на повний хід. І неабияк. Всі комбайнери району на них рівняються. За кілька днів жнивування хлопці підібрали 121 гектар пшениці і намолотили 2200 центнерів зерна.

Голова колгоспу Анатолій Шараєвський задоволений роботою молодих комбайнерів.

— Після того пам'ятного дня, коли на стерні були знайдені колоски, — розповідає Анатолій Петрович, — Марченко і Вернидуб особливо слідкують за тим, щоб не губилося зерно під час обмолоту валків. Що в газетах вичитають, що самим на думку спаде, — все застосовують на своєму комбайні.

Дивляться механізатори, як працюють товариші, і самі запалюються їхньою енергією. Анатолій Залевський і Петро Кульчицький теж намолотили по 1500—2000 центнерів зерна. На полях колгоспу зараз не знайдеш жодного комбайнера, який би втрачав хліб під час косовиці. І все це тому, що комбайнери артілі знають ціну колоска. Якщо хочете повчитися, приїжджайте до тернуватців за досвідом.

М. ЧЕРНИШ, позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

ХТО ЗДОБУДЕ ВИМПЕЛ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»?

КРАЦІ ЖЕНЦІ

Леонід ТОКАРЕНКО з колгоспу імені Кірова Добровеличківського району, скошив 221 гектар, намолотив 4000 центнерів зерна.

Віктор ІЩЕНКО з колгоспу імені ХХІІ з'їзду КПРС Добровеличківського району — 183 гектари, 4694 центнери зерна.

Володимир БЕЗАЙ з колгоспу «Росія» Знамянського району — 170 гектарів, 3906 центнерів.

Володимир БУЛЬДОВИЧ з колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Знамянського району — 164 гектари, 4240 центнерів.

Іван ЧАБАН з колгоспу «Дружба» Новоукраїнського району — 140 гектарів, 3860 центнерів.

Олександр ЛИВА з колгоспу імені Кутузова Новоукраїнського району — 115 гектарів, 2202 центнери.

В піонерській здравниці «Артек» минулого тижня відбувався Всесоюзний зліт піонерів, присвячений 50-річчю Великого Жовтня. В ньому беруть участь і піонери нашої області. На фото перший зліва — Олександр Кодак з с. Дерезини, Онуфріївського району з групою піонерів. Фото Л. Скрипниченка.

НАВКОЛО ПЛАНЕТИ

© ХАНОЙ. Американська авіація вчинила ще один злочин проти населення ДРВ. Як повідомляє агентство ВІА, літаки США вчинили наліт на провінцію Футхо, скинувши понад 50 бомб на три села.

В результаті бомбардування вбито і поранено багато мирних жителів, в основному стариків, жінок і дітей.

© ЛОНДОН, 21 липня. (ТАРС). Верховний суд Алжирі сьогодні прийняв рішення задовольнити просьбу уряду Республіки Конго (Кіншаса) про видачу йому Чомбе, повідомляє кореспондент агентства Рейтер з Алжіра. Чомбе раніше був засуджений конголезьким судом до страти за державну зраду.

ЩЕ СТАЛО звичкою. Під час перезміни йду в цехи. Цікавлюся, як працює молоде, на що скаржаться. Обов'язково перечитую стіннівки. Так було й того дня. Завітав у механічний. Почав переглядати газету «Різець». І зустрічаю прізвище Юри Савицького. Про нього написано, як про передовика виробництва.

І мені пригадалося літо минулого року. Більше тридцяти дівчат і хлопців після закінчення школи прийшли тоді на завод. З ними був і Юра. Хлопець хотів стати фрезерувальником. Наладчик Микола Горбенко почав вчити його. А вже через три місяці Савицький мав розряд.

НОВАЧКИ НА ЗАВОДІ

Через деякий час Горбенко порекомендував перевести його на більш складний верстат — зубофрезерувальний. І Савицький не підвів свого вчителя. Перевиконував змінні завдання, виробляв високоякісні деталі.

Вдалі перші кроки. Але буває й інакше. Прийшов якось в комітет комсомолу Рустем Сафонов: — Хочу перездати на розряд.

Невдовзі комісія збралась. Рустем і ще кілька його ровесників підвищили розряд.

Скаржились і майстри на хлопців. Олега Матвеева взагалі вважали безнадійним. Недисциплінований і здібностей особливих не проявляв. Викликали ми його на засідання комітету.

(Закінчення на 2-й стор.)

Може, Ви й не бачите...

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ ГОЛОВІ КОЛГОСПУ ІМ. ЕНГЕЛЬСА ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО РАЙОНУ, А. П. ШЕЙКУ.

Пам'ятаєте, Андрію Прокоповичу, фільм «Не до двору»? В ньому розповідається про недобрих людей, у сім'ї яких опинилась невістка. Може, наше порівняння здається вам трохи перебільшенням, і ви здивуєтесь: до чого ви, мовляв, ведете?

Огож давайте відразу до справи.

Наша комсомольсько-молодіжна ферма єдина в артілі. Ми прийшли сюди в різний час, після закінчення 8—10 класів. Але нас об'єднувало одне: любов до своєї нелегкої, та почесної професії, бажання трудитись у рідному селі, примножувати достаток колгоспу.

Нам виділили новий, з нахилом до механізації корівник (не такий, як по сусідству, де яма на ямі, в якому й ходити небезпечно). Кажемо з нахилом, бо далі рейок для підвісних доріг справа не пішла. І коли, буває, зірветься вагонетка — її нікому причепити на місце, вона по кілька тижнів лежить у кутку...

Ви цього, може, й не бачите.

Мабуть, не знайдеться такої артілі, в якій корови не перебували б ні в літніх таборах. А в нас, як ви знаєте, вони місяць багнуку тут-же, в загороді, ревуць мало не на все село... І ніхто не хоче підшукати пастуха.

Скільки бувало таких випадків, коли не завозили своєчасно корми, і надолі швидко падали. Якщо ж і привозять силос, то його скидають біля входу, де він сохне під палючим сонцем.

Тому й не дивно, що надій на корову навіть у краших доярок не перевищує 8—9 кілограмів. Ми нагадували й про електродільні установки, які давно час поставити. Проте якщо не ви, то інші товариші знайомили

нас із фольклором: «Не сунь свого носа у чуже просо!»

Чи не через це залишили ферму минулого року наші подруги Віра Чаус, Валя Борюшкіна, Галина Бабич?

А ми будемо клопотатись, бо це не чуже, а наше, Андрію Прокоповичу, «просо». Наше, і ми хочемо наслідувати приклад знаменських доярок, організувати дво-зміну роботу (чи, принаймні, підшукати підмінних), культурно і змістовно відпочивати.

Варто, очевидно, сказати і про змагання по професіях, яке у нас вкрай заподбане. Одного разу ви обіцяли провести підсумкові збори, але потім, очевидно, вирішили, що це зайві клопоти, і не прийшли до нас. А як приємно, коли називаються імена переможців!

В нашому червоному кутку немає жодного стільця, жодного плаката. Зі смаком оформлена Дошка пошани дивиться на нас... пустотою. А є, є чий портрет прикріпити на ній!

Відсутність підмінних привела до того, що доярки досі не можуть поїхати в місто, аби сфотографуватись для обміну комсомольських квитків.

А в клубі, крім кіно, немає нічого. Завідуюча Олена Галкіна звела всю роботу до відмикання і замикання дверей.

Можливо, райком комсомолу, правління артілі після цього листа повернуться обличчям до нас.

Галина АВРАМЕНКО — комсорг ферми, Поліна РЯБОВА, Ніна ОЛЕЩЕНКО, Надія БІЛИК — доярки-комсомолки.

с. Занфірівка, Олександрійського району.

НОВАЧКИ НА ЗАВОДІ

працює юнак півтора — два місяці біля верста-та. Освоїв його непогано, навчився виготовляти деталі. Йому, крім учнівських тридцяти карбованців, стали платити й за зроблені деталі.

Колишні учні тепер вважають себе повноправними членами великої заводської сім'ї, беруть активну участь у громадській роботі. Ось що значить, коли комітет комсомолу цікавиться життям і роботою новачків.

М. САВЕЛЬЄВ, секретар комітету комсомолу Кіровоградського ремонтного заводу «Укрсільгосптехніки».

Редакція одержала відповідь

«Об'єкт з десятьма невідомими» — під таким заголовком в № 67 нашої газети була надрукована критична кореспонденція рейдової бригади. В ній йшлося про незадовільну роботу колективу пересувної механізованої колони № 3 тресту «Кіровоградсьільбуд» на спорудженні учбового корпусу Новгородківського профтехучилища.

Як повідомив редакцію керуючий трестом тов. Розін, факти, викладені в кореспонденції, підтвердилися. Для прискорення будівництва учбового корпусу майстром на об'єкт призначено А. Г. Гавриленка. Дверні блоки, залізо, шифер та лісоматеріали для даху вже завезено в достатній кількості. Незабаром надійдуть також дошки для підлоги і вікон.

Навколо споруди наведено порядок. Зайві матеріали вивозять на інші об'єкти.

лізації продукції на цих підприємствах зріс на 12 процентів, прибуток — на 21 процент.

Велику роботу проведено по дальшому прискоренню технічного прогресу і по впровадженню у виробництво досягнень науки і техніки. Введено в експлуатацію 42 автоматичні, напівавтоматичні та механізовані лінії і багато інших видів устаткування. Освоєно серійне виробництво 91 виду нової продукції, яка відповідає сучасним технічним вимогам.

Колгоспи і радгоспи республіки, незважаючи на запізнілу весну цього року, провели сібву ярів культур в більш стислі строки і закінчили її своєчасно. План ярів сібви перевиконано. Більше, ніж намічалось, посіяно кукурудзан, гречки, соняшнику, льону-довгунця, овочів.

Пізніше, ніж торік, почалося збирання врожаю зернових культур, косяння сіна і заготівля кормів. Проте в ході робіт відставання порівняно з минулим роком помітно скорочується.

Дальшого розвитку набрало тваринництво. Порівняно з першим півріччям минулого року виробництво м'яса зросло на 153 тисячі тонн, молока — на 78 тисяч тонн, яєць — на 139 мільйонів штук.

Тривало далі зміцнення матеріально-технічної бази сільського господарства. За перше півріччя 1967 ро-

ку трудівникам села республіки було поставлено 22,2 тисячі тракторів у фізичних одиницях (45,3 тисячі в 15-сильному обчисленні), 8,5 тисячі вантажних автомобілів, 8,8 тисячі зернозбиральних комбайнів, 3 мільйони тонн мінеральних добрив і т. д.

Випуск товарів народного споживання збільшився: тканин усіх видів — майже на 20 мільйонів квадратних метрів, швейних виробів — на 163 мільйони карбованців, шкіряного взуття — на 5,3 мільйона пар, м'яса — на 62 тисячі тонн, телевізорів — на 107 тисяч штук, холодильників — на 27,7 тисячі штук, меблів — на 16,5 мільйона карбованців.

У великому обсязі здійснювалось будівництво житлових будинків і об'єктів культурно-побутового призначення. За рахунок централізованих державних коштів, коштів підприємств, організацій, а також житлово-будівельних кооперативів у першому півріччі цього року введено в експлуатацію житлові будинки на 66 тисяч нових упорядкованих квартир загальною площею в 2,7 мільйона квадратних метрів. Крім того, значну кількість індивідуальних житлових будинків збудували робітники, службовці і колгоспники за рахунок власних коштів і з допомогою державного кредиту.

Дальшого розвитку набрали в республіці народна освіта, наука і культура.

(РАТАУ).

Ю. МОТОРНИЙ

(Продовження. Початок в газетах за 16 і 21 липня).

Виявляється, корюківці давно запримітили лукавецьку зграю і саме цієї ночі оточили хутір, щоб знищити її. Схопили всіх. Вранці бандити були розстріляні. А по навколишніх селах пішли підводи з награбованим колись майном.

Його повертали власником разом з листівкою «Хто такі червоні партизани?».

Тепер можна було повертатися в загін.

ТРОЄ І ДІД МАКАР

Коли доповів Попудренкові про зроблене, командир обійняв за плечі.

— Ну ось, Гришо, добре, що повернувся. Буде робота серйозніша.

Виявилось, що в загоні є кілька десятків кілограмів толу і можна приступати до диверсій.

— Бери собі кількох чоловік — і вирушай, — сказав Попудренко.

Іван Поліщук і Петро Романов — лейтенанти, з оточенців, здавалися саме такими людьми, які потрібні на диверсійній роботі: безстрашні, сильні й умілі.

Ще шукаючи в Мені підпільників, Балицький помітив там німецький автомобіль, вщерть завантажений мішками з борошном. Виявилось, німці пустили великий вальцовий млин, який наші при відступі не встигли підірвати. Тепер звіди постачалися борошном фашистські частини, що дислокувалися мало не по всій Чернігівщині.

Микола Микитович Попудренко схвалив пропозицію Балицького — вивести з ладу млин. Запрягли партизанську кокабилу «Машку», поклали на віз тол, сіли втроях — і гайда.

Ува вже малювала вибух, вирву на місці машинного відділення і лють ворогів.

Чи то від зайвої впевненості в успіху операції, чи охорона млина виявилася пильнішою, ніж сподівалися партизани, але на диверсантів швидко звернули увагу в млині. Довелося тікати. На щастя, не втратили нічого, навіть тол залишився цілим, і можна було використати в іншому місці.

Партизани подалися на хутір Величківку. Там жила знайома Григорієві вчителька, і він сподівався на її поміч.

Коли завернули в двір, навстріч вийшов господар, дід Макар, підкрючуючи розкішні вуса. Поміг розпрягти «Машку», все говорив про життя-буття та нові порядки. Заїшли в хату, і він так само охоче розповів, що поблизу, на залізниці Гомель — Бахмач, є великий міст.

— Чув, що полагодили його і тепер охороняють вдень і вночі. Видно, скоро й поїзди підуть.

Партизанам з перших слів дід Макар сподобався. У нього був невичерпний запас

усяких байок та приповідок, і він охоче розповідав їх, тішачи хлопців. Ніхто не знав — каже він правду чи бреше, але говорив до ладу, то й слухали його охоче.

Це був цікавий дідок. У лівій руці він завжди тримав ціпок, а правою прикривав очі — байдуже, вдень чи вночі. Обличчя його, випалене сонцем, було якимось попелястого кольору, вздовж і впоперек покреслене зморшками. Ноги діда Макара, широкі, як заступ, не знали чобіт ні в дощ, ні в туман, ні в росу. Дід ще за поміщика пасчедреду, ходив босий по стерні та колочках — і хоч би що. Він говорив навіть, що наступив на гадюку, вона пробувала вжалити, та де там! Зламалз зуба і втекла.

Коли зайшла розмова про те, щоб підірвати міст, партизани почали детальніше питати про дорогу.

— А нащо тобі дорога, Гришо? — запитав дід Макар. — Хіба з мене провідник поганій?

Перадивившись із хлопцями, Балицький вирішив не брати старого. Як не як, людині за сімдесят, куди угнатися за могодими.

Та дід Макар, узначши, що його бракують, пізнім підступив до Григорія:

— Ти що мене перед ус'м лісом дискредитуєш? Який я старий? Та я вес, молокососів, двох на плечі посаджу і сім верст нестиму. Та мене, може, молодий ще до себе присоглашають. І коли не ходжу, то через те, що дисципліну знаю! Ти це, Гришко, брос!

Довелося взяти його провідником. На світанку зібралися в дорогу. Дід Макар, умотивившись на передку, поганяв «Мешку».

Вже зійшло сонце, коли дісталися місця. За метрів сімсот — вісімсот простяглася залізниця, недалеко й міст, на чотирьох биках. З обох боків біля нього походжали вартові.

В чагарнику біля картопляного поля провідник розпріг «Машку», а партизани обміжковували, як здійснити першу диверсію. Уже втративши надію за дня розвідати підходи до мосту, вони побачили, що на поле вийшло кілька дівчат копати картоплю.

(Далі буде).

Україна, перше півріччя

Трудящі України, готуючись гідно зустріти п'ятдесятиріччя Великої Жовтня, добилися в першому півріччі ювілейного року нових успіхів у розвитку народного господарства республіки, підвищенні добробуту і культурного рівня народу. Про це говориться у повідомленні Центрального статистичного управління УРСР про підсумки виконання Державного плану розвитку народного господарства республіки в першому півріччі 1967 року.

Шестимісячний план по загальному обсягу виробництва і більшості найважливіших виробів перевиконано. Понад піврічне завдання вироблено продукції на сотні мільйонів карбованців. Порівняно з відповідним періодом минулого року випуск промислової продукції зріс на 9,3 процента.

На кінець першого півріччя на нову систему планування та економічного стимулювання переведено 700 промислових підприємств.

Підприємства, що працювали у нових умовах, перевиконали піврічні плани реалізації продукції і одержання прибутку. Порівняно з першим півріччям минулого року обсяг реалізації продукції

Похід наш був з усіма його принадами. Основна мета — побувати в гостях у Героя Соціалістичної Праці О. П. Махінька.

Маршрут ми вибрали найдовший. Йшли не поспішаючи, робили зупинки. Піонери збирали колекції жуків, метеликів, комах, готували гербарій.

А потім розклали багату — і в відрі забулькотіла каша. Хоч і пахла вона димом, пригоріла трішки, але була така смачна, якої ще ніхто ніколи не їв.

Уже було за полудень, коли ми підійшли до села Оникієвого. Там нас радо зустріли. У нас відбулась зустріч з О. П. Махіньком.

Він розповів нам про свій колгосп «Победа», про плани і зобов'язання його на честь 50-річчя Жовтня.

В Оникієвому заночували. А вранці — у Малу Виску. П. ШЕВЧЕНКО, член гуртка «Юний кореспондент» Маловисківської восьмирічної школи № 2.

ТВОЇ КАНІКУЛИ

НАЙСМАЧНІША КАША — В ПОХОДІ

Ціли гарні місячні ночі, голубі світанки маняли в парки і сквери... Так хотілося закрити книжку і податися з подругами до інгулу! А перед очима лежала залізка, в аудиторіях ждали викладачі. І Валентина Мулько, студентка другого курсу Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна, читала, вчила, читала. Нині — хвилювання розтало, як сон. Попереду — літо доброго відпочинку. Поїде дієчино до Гайворона. Співатиме з подругами пісень гарних, слухатиме гомін рідного міста. А прийде восени, всміхнеться щиро та й знову поведе від мамині хати до світлого храму науки.

Фото В. КОВПАКА.

СЛОВО ПРО ПОДРУГУ

Ми з нею росли разом, разом до школи бігали. І мріяли, мріяли про далекі світи, про романтичні професії. Потім приїхали хлопці з райкому комсомолу, почали агітувати, щоб дівчата йшли вчитися на трактористок. Я тоді працювала завідуючою дитячими яслами, а Ніна — вихователькою.

— Поїду я, Катю, — відразу загорілася Ніна і побігла додому за документами.

Другого дня вже не була такою світлою. Все хмурилася брівки, задумувалася.

— Що скоїлось? — пам'ятаю, тоді запитала її.

— Батько лається. Каже, що не вийде з мене трактористки.

Я добре знаю дядька Григорія. Він бригадиром комплексної бригади у нашому колгоспі. Любить настояти на своєму. Донька, видно, в батька пішла: розповівши мені про домашню бесіду, тупнула ногою:

— Все-таки я буду трактористкою.

Недарма кажуть, що й крапля камінь довбає. Не раз і не два повторювали батьки Ніні: «Не йди на трактористку». І розрадили. Вже й заняття почалися, а Ніна дома. Тоді в райкомі комсомолу забили тривогу, знову завітали до Вергунів. Я не чула, про що там йшла мова, та вже другого дня Ніна поїхала до Бобринця.

Зараз Ніна Вергун разом з своїм молодим напарником Іваном Коломійцем косить пшеницю. Недавно зустріла я її запилену, засмаглу.

— Ну, як, Ніно, працюєтесь?

— Добре!

— А щаслива ти? — запитала знову.

— Так, — прошепотіла одними губами, а засміялася щиро та дзвінко-дзвінко.

— А як же з далекими світами?

— Вони до мене приходять у снах, але все частіше не синьо-голубі, а кольору стиглого хліба.

Пішла Ніна. А я все ще стою і розмірковую. Щастя. Яке воно? Як його знайти? Мабуть, скільки людей на світі, стільки і понять про щастя. Як і мета — у кожного своя. У Ніні — це оволодіти складним мистецтвом хлібороба.

К. ЛИСЕНКО,

обліковець тракторної бригади колгоспу імені Чапаєва.

Компаніївський район.

НОВА ХАТА пахне м'ятою, любистком, а в шибки зазирають червоні кетяги вишень.

— Де ти ходиш, Борисе? — чується соковитий голос молодій жінки. — Хоч би бур'янець скосив.

Ганна не сердиться на брата. Просто так гримає, для годиться.

Нову хату опалює сонце, а в снігах — прохолода.

— Та ви заходьте, — припрошує Ганна, — заходьте!

На стінах розвішено рушники з трояндами полум'яними, сніжновітніми васильками, колоссям вусатим. На столі — салфетки,

ДЕ ОСЕЛИЛИСЬ ЛЕЛЕКИ

доріжки, подушки вишвані на ліжку. А онде голубляться біля гнізда лелеки. І це Ганнині руки мережили.

Лелеки, лелечата... Купалися в росі війни, струшували пил з дороги дальньої та й оселилися в Ганни. Бо добре серце в жінки, то чому б не напроорочити доброї долі...

А жінці ніколи. Ото як скінчила бухгалтерські курси, то й досі сидить за рахівницею в конторі. До ноці, буває, вистукують де-

рев'яні кісточки, аж кола різноколірні напливають на очі. І здається тоді, що злитків золота торкаються пальці. Теплі злитки, викохані людськими руками.

Закрне очі Ганна... І вже степ колишеться перед нею. А край поля — маки червоні і над кожною пелюсткою колос...

Нова хата завітчана рушниками. Хата Ганни Заставників.

Валерій ЮР'ЄВ.

с. Липовеньки, Голованівського району.

МІЛЬЙОНАМ читачів роману «Як гартувалася сталь» запам'ятався образ організатора і наставника шепетівської молоді Ігнат'євої. Та небагато знає, хто прообраз секретаря партійного комітету. Ще меншій кількості людей відомо про те, що перший член Шепетівського ревкому і понині живий і здоровий. Це — заслужений лікар республіки, персональний пенсіонер Ціля Ісаєвна Ісаєва.

Про те, що саме вона була прообразом Ігнат'євої, свідчить сам Микола Островський. 1 лютого 1936 року в листі до делегатів комсомольської конференції Шепетівського повіту він писав: «...В 1919 році, 17 років тому, в Шепетівці нас було п'ятеро комсомольців. Цю групу створив навколо себе партійний комітет і ревком Шепетівки. Керовані Линником і Ісаєвою, вони описані у мене в романі «Як гартувалася сталь» під прізвиськом голови

Комсомольська „мама“ Миколи Островського

революційного комітету Долинника і секретаря партійного комітету Ігнат'євої».

До того часу, коли юний Островський познайомився з Ісаєвою, вона вже була досвідченою революціонеркою, пройшла школу підлілля і в'язниці. Це вона створювала в Шепетівці перший комсомольський осередок, а першим комсомольцем у неї став 15-літній Микола Островський. Коли на Шепетівку насунулись полки Білополяків, товариш Ісаєва дала Островському рекомендацію на фронт.

Велике життя прожила жінка-революціонерка. Їй пощастило бачити і чути Володимира Ілліча Леніна. До 1921 року вона працювала секретарем Шепетівського повітового комітету, а коли закінчилася громадянська війна, пішла вчитися в медичний інститут. Сорок років життя віддала вона справі охорони народного здоров'я. Незважаючи на похилий вік, Ціля Ісаєвна веде велику громадську роботу, будучи членом історико-партійної секції старих більшовиків. Вона часто виступає перед молоддю зі спогадами про роки революції, про свої зустрічі з Миколою Островським.

Н. ПРОБИЙГОЛОВА,
кор. ТАРС.

м. Херсон.

Твоїми бавлячись вустами,
Я часто думаю про те,
Що ми щасливі, бо над нами
Троянда сонячна цвіте.
Вона, ця квітка полум'яна,
Цвістиме ще мільйони літ.
І тільки нас, моя кохана,
Колінь не стане на землі.
Хтось буде мріяти, любити,
Хтось буде слухать солов'їв.
Як і тепер цвістимуть квіти,
Та не твої вже, й не мої.
Але й тоді, як нас не стане,
Хай інший іншу пригорта...
І хай ніколи не зів'яне
Троянда сонця золота.

* * *

Солов'ями давно
відголублені,
Облітають троянди в саду.
Я зберу пелюстки
іх розгублені
І для милої пісню складу.

І не я в тім, не я винуватий,
Хай вона зрозуміє сама:
Щоб кохання мое оспівати,
Слів таких ще на світі нема.

* * *

Вийду в надвечір'ї, стану
біля тину:
Соняшник сміється,
обійма жоржину.
А вона припала та його
голубить.
Навіть квітка квітку
незрадливо любить.
Навіть квітка квітку
ніжно обіймає,
А тебе немає, а тебе немає...

Микола ПИРОЖЕНКО

БУЛА весна. Червоного,
рожевого, блакитного ко-
льорів... І хвилині цвіту, вихо-
пившись з алеї і парків,
сягнули аж ген за околицю
Дарниці...

Цвіли каштани на Хрещатику. Стрімкі свічки палахкотіли під осонням на Володимирській гірці. І була пісня про весну — ніжна і лагідна, як місяць травень. Пісню привезла «Веснянка». На береги Дніпра від шахтарського міста.

Тоді, по весні, в Києві проходив республіканський огляд-конкурс педагогічних огляд-конкурс педагогічних вузів і училищ. До столиці приїхав вокальний квартет «Веснянка» Олександрійського педагогічного училища.

— Виступає вокальний

ЗНОВУ В КИЄВІ «ВЕСНЯНКА»

квартет Олександрійського педагогічного училища, Кіровоградська область...

Стишені оплески. Але це ні про що не говорить... Одна, друга, третя пісня... І вже останній акорд добрих і сердечних «Карпат» Мирослава Скорика збирає море оплесків... І кидає на сцену море весняних квітів — «Веснянці».

Це був перший успіх Таї Пархової, Олі Сокуренько, Явдохи Надулічної й Зіни Сугак.

І ще один успіх прийшов

до «Веснянки»: вокальний квартет став переможцем обласного фестивалю самодіяльного мистецтва.

І ось знову Київ. В складі аматорів Кіровоградщини «Веснянка» вдруге на столичній сцені тримає екзамен. Цього разу на фестивалі самодіяльного мистецтва України.

...Сьогодні в Жовтневому Палаці звітує «Веснянка». Нехай на обличчях сурового жюрі будуть лише весняні посмішки.

О. СЕРГІЄНКО.

КРАСА КРАСОЮ...

Ви дочекалися вихідного дня. Вибрали місце відпочинку — пляж: смагли під палючим сонцем, плавали на човні, грали в м'яч. Лише під вечір вернули додому. Спочили трохи та й думаєте: не завадило б у театр сходити.

Підійшли до дзеркала. Лишенько! На голові щось страшне твориться. Після річкової води й сонця волосся стирчить в різні боки, кучерявиться хаотично. Що ж робити?

І тут ви згадуєте про перукарню. Не гаючи й хвилини, поспішаєте до свого майстра. Минає якийсь десяток хвилин, і ви — з чарівною голівкою виходите на вечоровий проспект.

Дійсно, майстри перукарської справи можуть творити незвичайні дива.

Цими днями в Кіровограді проходив обласний семінар майстрів перукарського мистецтва... Так, так, якраз семінар перукарського мистецтва. Бо, подібно пензлю

художника, звичайнісінькі ножиці творили гарну картину зачіски. Про це могли переконатися і жінки, і чоловіки, які кілька днів тому заходили до перукарських салонів.

Крім практичного демонстрування вмідих рук, на семінарі було прочитано лекції «Сучасні моделі чоловічих та жіночих зачісок», «Історія розвитку перукарської справи» та інші. В семінарі взяли участь майстри першого класу З. С. Уманський, М. О. Поволоцький, Л. С. Лівіт, С. С. Тріхтер, В. С. Байда.

Подібний семінар проводився вперше. Повернувшись у райцентри та села області, майстри перукарської справи зможуть робити нові оригінальні зачіски, стрижки, викладки тощо.

Отже, хлопці, не баріться! Дівчатам, думаємо, не варто про це нагадувати: вони вже давно біля перукарень...

Н. ПАЛИВОДА.

На фото: майстер другого класу Раїса ЧУМАЧЕНКО робить зачіску «Вечорова» агрохіміку Кіровоградської сільськогосподарської дослідної станції Р. КОЛОМІЄЦЬ.

Фото В. КОВПАКА.

КРИЛА

ОБРАЗОК

Ти стояла на ливному, гарячому асфальті. Гінка, розгублена. У кожну клітину набрала теплою квітіння.

До тебе горнувся вітер. Він зацілював твої стрункі ноги, спалені уста.

Ти прудко доганяла веселими руками крильця розвихреного плащика й огорталась ними.

Дрібно-дрібно танцювали смагляві кулачки в просторі.

— Пиши, пиши, — тремтіли вони на вітрі. — Чуєш? — перемагали його і бралися ще тугішими вузликами. — Пиши...

Я малював на склі прозорі слова. Ти сміялася.

Стояла. В очах заходило сонце. На груди стікали коси. Такі білі, наче лебедині крила.

А в зінцях волошковим полум'ям спалахнуло небо.

Завуркотів автобус.

Ти стояла.

Гойднулися білі дерева. Сполохано заворушився сивий асфальт. Поніс тебе від мене.

Стріпнулися лебеді-крила на вітрі.

І ти злетіла!

Ні, Ти стояла на розміллілому асфальті.

Ти не могла летіти. Ти не вмела літати, біла горлице.

Микола УСПАЛЕНКО.

